I Montilivi mai va deixar de creure

Els aficionats del Girona omplen a vessar l'estadi per viure un partit trepidant on passen de la desesperació pel 0-1 de Xisco a l'alegria per remuntar i situar-se tocant la porta de la glòria

I Montilivi mai va deixar de creure

MARC VERDAGUER | GIRONA

Els més experimentats de les graderies de Montilivi, els que han vist molt partits de Tercera Divisió a l'estadi gironí, recorden amb molta amargor el final de la temporada passada. La patacada contra el Lugo i el grapat de sal a una ferida sense tancar que va suposar que el Saragossa aixequés un 0-3 en la tornada del play-off. Però aquestes mateixes veus experimentades anaven ocupant ahir a la tarda les seves localitats amb aires d'optimisme. La segona part de Còrdova invitava a creure en la remuntada -i el ple a vessar de Montilivi, amb més gent que el dia del Lugo, era la imatge dels aires optimistes- i un dels més veterans tenia clar que "avui un 2-0 i a pensar en l'Osasuna". I, al seu costat, un altre dels socis que ha vist partits de totes les categories demanava una aigua "ben fresca" abans d'enfilar cap al seu seient tot pronosticant: "hem de passar amb qualsevol resultat, menys amb un 2-1, que patiríem massa".

I la veritat és que la va encertar. El Girona va passar gràcies a arribar la pròrroga guanyant 2-1 i no encaixar cap gol en els trenta minuts d'afegit -el 3-1 de Cristian Herrera no va tenir incidència real perquè el segon del Còrdova seguia eliminant els locals- i ho va fer patint. I no pas poc. Els 9.000 aficionats gironins que van anar ahir a Montilivi van menjar-se les ungles patint i van desesperar-se amb el gol de Xisco, però, sobretot, mai van deixar de creure. Continuar creient després del 0-1 de Xisco va tenir el seu mèrit, perquè el davanter del Còrdova anava pel camí de convertir-se en un nom de mal record per a la parròquia de Montilivi. Segurament no va al nivell de Pablo Caballero. Però gairebé. El "9" balear de l'equip andalús no ha tingut una temporada fàcil, tapat pel gran any de Florin Andone (21 gols), però la convocatòria del romanès per a l'Eurocopa el deixava en aquell com a referència per al play-off. Xisco ha respost amb els dos gols del partit de dijous i el d'ahir amb un cop de cap per sobre de Becerra que va fer córrer una amarga sensació de desesperança massa coneguda per les graderies de Montilivi.

Era el minut 56 i va ser una autèntica gerra d'aigua freda que va posar a prova la ferma voluntat de seguir creient dels aficionats del Girona. Després d'una primera part amb molt de respecte per part dels dos equips -bé, el Còrdova, més que respecte, era el pla de Jose Luís Oltra d'intentar passar l'eliminatòria mantenint el 0-0-, els seguidors locals van rebre una plantofada a la cara just quan més gaudien -i, per tant, animaven- amb el joc del seu equip, que havia fet un pas endavant amb l'entrada de Rubén Sobrino (per Lekic) i Àlex Granell (per Eloi) al descans.

Els següents vuit minuts van ser els més complicats de passar a Montilivi. Més d'un -i de dos i de tres- començava a anar assimilant allò d'"aquest any tampoc". Els crits d'en "Siusplau" ressonaven més fort, però tot i que hi havia molts punys premuts i més d'un bufet d'angoixa, l'afició del Girona va tornar a animar el seu equip i a desesperar-se amb les pèrdues de temps del porter del Còrdova, Razak, cada cop que havia de treure de porteria. Els minuts de mirades perdudes de la parròquia gironina no es van perllongar molt en el temps, perquè gràcies a un xut des de fora de l'àrea que Razak no va poder aturar el Girona va empatar a 1 i, tot i que seguien eliminats, els jugadors van creure més en les seves opcions de capgirar l'eliminatòria. Ells i els nou milers d'aficionats. Oltra va col·laborar en el moment de pujada de Montilivi retirant del camp el golejador Xisco, en el seu lloc va entrar el migcampista Víctor Pérez, en un canvi que deixava clar que la seva aposta era arribar al final dels 90 minuts mantenint l'empat a 1. El Girona visualitzava la por del Còrdova, que no deixava d'anar cap enrere, els jugadors es bolcaven a buscar el segon gol i l'estadi empenyia més que mai. El gol havia d'arribar. I ho va fer a 10 minuts per acabar. El 2-1 d'Aday va desfermar l'eufòria a Montilivi. De cop ja ningú se'n recordava del Lugo, ni de cap desgràcia anterior. Quedaven deu minuts per al final del partit i tota la pròrroga. Però a Montilivi la gent ja veia la llum al final del túnel. I ho demostrava animant l'equip en una eufòria que va anar a més, fins a límits molts alts, quan a la pròrroga el Còrdova es quedava amb deu per l'expulsió de Stankevicius i, tretze minuts més tard, Cristian Herrera marcava el tercer gol del Girona. Amb 3-1 en el marcador, Montilivi va començar a botar i, tot i que faltaven una mica més de deu minuts, i un gol del Còrdova hauria eliminat el Girona, a Montilivi l'alegria ja s'havia enfilat massa amunt perquè la gent recordés que amb 3-2 el drama hauria estat absolut. El gol del Còrdova no va arribar i el Girona, jugadors i aficionats, van poder deixar anar un alliberador gran crit d'alegria.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/06/13/montilivi-mai-deixar-creure/788312.html?utm_source=rss